

Szám.

idején
a mu-
rast és
a kis
ának a
ítszik :
tene a
kedvet
onzóan
annak
hattok.
g. Az-
zivesen
nylem,
T. S.
yekről
lind a
emmel.
Török
többül
ujság-
tványa
tekin-
felpa-
gytok,
ot. De
ltözése
llódott
ire ez
tél. —
lduska
gyebet
tessem
Endre.
a tied-
. For-
szám,
ly szá-
i. Az
Hova
me. —
Radó
a. —
Vala-
A nye-
Erdős
nyom ?
ek. —

HÁROM KIS HAMIS. (Lásd a 142. lapon.)

LVIII. köt. 9. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. márczius 4-én.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ALADÁR és Irmuska, szüleik otthon-létében, gondolni sem mertek volna olyan messzi kóborlásra, amilyen a sólyomvári sétájok volt. De hát most csak a jó nagymamával akadhatott dolguk. Aladárnak meg-megfogyatkozott a bátorsága, ha a szigorú tanárokkal, vagy éppen azzal a rettenetes igazgató urral állt szemben; Irmuska otthon meghajolt az öreg szakácsné tekintélye előtt, mikor a málnaízes üveg és a mazsolás doboz körül szeretett volna segédkezni, de hajh!... a zsémbes, irigy szakácsné nem fogadta el a segítséget, sőt kurtán-furcsán kipöndöri-tette a kisasszonykát a konyhából. Hanem a kedves jó nagymama... az más! Annak a nyakába akaszkoztak, megczirógatták, megcsókolgatták, hát hogy tudott volna aztán valamiért haragudni? Jó szeszerencse, hogy a szigorúbb apa, mama nem nagyon rég ideje voltak távol és így még megmaradt valamicske az Aladár engedel-mességéből s az Irmuska kedvességéből. De bizony már javában megindultak abban az irányban, hogy ugyancsak haszontalan kis naplopókká váljanak. Aladár már elkerülte az iskolát, amire azelőtt gondolni sem mert volna; Irmuska pedig játékkal és mese-olvasással töltötte az egész napot, s mind a ketten nagyon meg voltak azzal az állapottal elégedve, hogy tehetek, amit akartak.

Tehát nem aggódtak most sem. Igazuk volt, mert hiszen aggódott helyettök és miat-tok a kedves, jó nagymama, aki nem tudta elképzelni, hová lettek, hogy még ozsonna idejére sem kerültek elő. Okvetlenül baj

érte őket. Hát persze, hogy valósággal meg-örült, mikor végre fáradtan, porosan, de ép-kézláb és vigan toppantak be.

— Jaj, gyermekeim, hol jártatok? Már úgy aggódtam, hogy bajotok esett!... Aztán meg hogy is mertetek engedelem nélkül egész délután...

Tovább nem mondhatta, mert már közre fogta a két kópé és ölelte.

— Semmi bajunk, kedves nagymamácska! Csak éhesek vagyunk, rettentően éhesek! Kipótoljuk az ozsonnát is, ugy-e nagy-mamuska? Messze sétáltunk, sok szépet láttunk... majd elbeszéljük a vacsorá-nál. Jaj, csak hamar tálaljon a szakácsné, mert elájulunk, megbetegszünk a nagy éhségtől!

No, azt már csak nem engedhette az áldott nagymamácska, hogy szegénykék bele betegedjenek. Nem is gondolt tehát egyébre, csak hogy mentül előbb vacsorálhassanak, aztán gyönyörködött a testvérek hatalmas étvágyában. Ezek pedig hiven elbeszélték a sólyomvári romnál tett látogatásukat, a kis Kóczoska dolgát, Kánya Péter uram furcsaságát, mindent. Éppen csak egy cse-kélységet felejtettek ki: egy szóval sem említették, hogy Aladár nem volt isko-lában.

Éppen végére értek a vacsorának, mikor bekopogtatott a szomszédból a két jó paj-tás, Kálmán és Béla. A fiuk minden czeri-mónia nélkül látogattak el egymáshoz min-denféle időben s vigan voltak együtt. Most, alig hogy beléptek, Kálmán e szavakkal for-dult Aladárhoz:

— Ali, hát te mért nem voltál ma...

Nem mondhatta tovább, mert Aladár rögtön kitalálta, mit akar Kálmán kér-dezni. Gyorsan befogta a száját.

— Hallgass! Majd megtudod.

Szerencsére a nagymama Bélával beszélt, nem hallotta a félben maradt kérdést. Kevéssel utóbb a gyermekek átmentek az Aladár szobájába, ahol kedvökre játszogathattak. Itt Kálmán végig mondhatta a kérdését:

— Ali te! Hát itt most már megmondhatod-e, miért nem voltál az iskolában?

— Nagy oka volt annak! Nagyszerű kalandjaim akadtak s gyönyörű ősi lovagvárat is fedeztem föl. És most már végkép kifundáltam valamit, amit rég forgatok az eszemben. Számítok reátok is... de csak ha biztok magatokban, hogy bátrak és vitézek tudtok lenni, s készek vagytok jeles tettekre vállalkozni.

— Olyan bátor és vitéz mindig leszek, mint te! szólt Kálmán büszke önérzettel.

— Én még nem próbáltam effélet, jegyzé meg a mindig tréfás kedvű kis Béla. De majd utánatok megyek s amíg ti nem retiráltok, én sem futok.

— Tőled ennyi is elég. Tehát figyeljete!

Figyelt is a két pajtás, nagy kíváncsisággal.

Aladár nem csak úgy vaktában választotta nagy terve megvalósításához Kálmánt és Bélát társakul. Hogy jó szomszédok, jó pajtások és tanuló-társak voltak, az még nem lett volna elég; de, kivált Kálmán, a nagyobbik, egészen olyan gondolkozású fiú volt, mint Aladár. Mőd nélkül szerette a régi vitézi históriákat, igen nagyon sokkal jobban, mint a száraz, unalmas leczkét, amiből hébe-hóba bizony egy kis hiba is következett, mivel a tanár urak meg olyan furcsán gondolkoztak, hogy a leczke előbbre való a leggyönyörűsebb vitézi históriánál is. Ez azonban nem akadályozta Kál-

mánt sem. Aladárt sem kedvelt szórakozásukban s éppen Kálmán adta kölcsön Aladárnak azt az érdekes könyvet is, melynek mohó olvasása először rántotta ezt bele az iskola-kerülő szerepébe.

De erre a csekélységre Aladár most nem is gondolt. Hogy is gondolhatott volna, mikor olyan nagy dolgon járt az esze! Bezzeg Aladár hiába olvasta azt a szép könyvet, nem gondolt ki utána semmit. Majd fog ámulni!

Nem csalódott Aladár: ámult és lelkesedett az ő kedves pajtása. Azon kezdte Aladár, hogy így szólt:

— Igazában te vagy az oka, Kálmán, hogy nem jutottam el az iskolába. Elkezdtem olvasni a könyvet, amelyet kölcsönadtál, aztán nem tudtam abba hagyni, míg végig nem olvastam.

— Ugy-e? Roppantul érdekes! Magam is úgy jártam vele. Hejh!... azok a lovagok, azok voltak ám a vitézek! De megirigyeltem őket!

— Meghiszem. Csak hogy az édes keveset ér. Én sokkal jobbat fundáltam ki.

— Ugyan mit?

— Azt, hogy új Sárkány-rendet alapítunk és jeles tetteket fogunk véghez vinni. És idővel mi is leszünk olyan híresek, mint a régi Sárkány-rend lovagjai.

— Nagyszerű lesz! kiáltott fel Kálmán. Ez már aztán dicső gondolat! De... hogyan fogjunk hozzá?

— Azt én már mind kigondoltam. Én leszek a rend nagy-mestere, mert én alapítom meg. Ez ellen nem lehet kifogásokot.

— Már hogy volna? szólt Béla. Hisz' a nagymamád is sokszor mondja, hogy nagy mester vagy.

— Hallgass, te ugrifüles! utasítá rendre Kálmán. Itt most nem olyan mester-ségről van szó. Vezér, parancsnok lesz Aladár.

— Ugy van, mondá Aladár komolyan. Tehát én vagyok a nagy-mester és ti ketten lesztek az első lovagok. Vitéz Kálmán lovag, vitéz Béla lovag lesz a nevetek.

— Nagyon jól eszelte ki, hagyta helyben Kálmán. Igenis, én leszek az első lovag, vitéz Kálmán lovag, Béla pedig a második.

— Nem bánom, egyezett bele Béla. Vitéznek vitéz leszek, amennyire kitelik tőlem, de azt előre megmondom, hogy lovagolni nem fogok, mert először is nem

. . . LOVAGGÁ AVATTA. (Lásd a 133. lapon.)

tudok, meg aztán lovam sincs. De hát tinektek sincs.

— Ej, ne bakafántoskodj mindig! szólt Aladár nagy-mester. Nem szükséges, hogy mindjárt lóháton járjunk. Majd megvállik később. Leges-legelső most a lovaggá avatás.

— Igen, persze! mondá Kálmán hévvel. O, én tudom, hogyan történik az. A lovagjelölt fél-térdre ereszkedik s a nagy-mester

karddal vállon érinti, aztán ünnepiesen mondja: »Kelj föl, vitéz Kálmán lovag!« De hol veszünk kardot? Igazi kard köl-lene ám.

— Itt van az apám vivó-kardja, az jó lesz.

Ez nem volt ugyan igazi kard, csak afféle tompa gyakorló szerszám, de hát egyelőre be lehetett vele érni. Erősebben

megakadtak, mikor a hamis Béla, még pedig épp mikor már hozzá akartak fogni az ünnepies szertartáshoz, megint aggatózott:

— Hát a nagy-mester nem lesz lovag? Hogy avathat lovaggá az, aki maga nincs lovaggá avatva?

Ez fogas kérdés volt s Aladár és Kálmán eleinte mérgesen pillantgattak Bélára, hogy minek jutott ilyen kérdés az eszébe?

De Aladár nagy-mester hamar megtalálta rá a feleletet.

— A nagy-mestert a király nevezi ki és avatja fel. A király akár kit megbizhat, hogy az ő nevében eljárjon. Hát Irmuska van megbizva. Ő úgy is velünk tart, mint nemes vár-kisszony.

Ezzel a megoldással mindnyájan meg voltak elégedve, de senki jobban, mint Irmuska. Ekkora tisztességről valóban ál-

BAJOS KIVÁNSÁG.

*Kedves fodrász bácsi, nagyon szépen kérem.
Nyírjon meg olyanra, minő a testvérem.*

*Hosszu, szőke göndör haj-fürtjei
vannak:*

*Kurta szög-hajamat nyírja meg
olyannak!*

modni sem mert volna. Nem tudta ugyan egészen bizonyosan, tréfa és játék-e, vagy pedig komoly ez a dolog; de Aladár és Kálmán nagyon komolyan beszélnek, csak az a bakafántos Béla nevetgél folyton; ez azonban keveset nyom a latban.

Ünnepies képpel, büszkén vette át Irmuska a kardot. Nagyon jól végezte a dolgát. Vállon érinté a fél-térdre bocsátkozott Aladárt és méltóságosan mondá:

— Vitéz Aladár, ezennel lovaggá avatlak és egyuttal kinevezlek a jeles Sárkányrend nagy-mesterének!

Ez után Aladár vette át a kardot és mint nagy-mester, lovaggá avatta (Lásd a képet a 132. lapon) Kálmán vitézt és Béla vitézt. Nem bizonyos, hogy a Béla vitéz lovagi mivoltában nem esett-e hiba, mert a nyughatatlan vitéz négykéz-láb mászott a nagy-mester elé, aztán sok nógatásra

fél-térde állt ugyan, de amint a kard érintette, megint négy-kézlábra esett, ami alig ha fér össze a vitézi szabályokkal. Szerencsére a nagy-mester kegyes és élnéző volt, nem firtatta a dolgot, mivel hogy még egyéb is volt elintézni való.

— Vitéz lovagok, most még azt az örvendetes hírt közlöm veletek, hogy a székhelyünk igazi ősi lovag-várban lesz, melyet tegnap fedeztem föl. Ott fogunk vitézi torna-játékokat rendezni és tanácskozást tartani arról, hogy miféle jeles tetteket vigyünk véghez. A vár nem a miénk ugyan, de a vár ura jó barátom, nagy szolgálatot tettem neki és ő hálából bizonyosan nyitva fogja előttünk tartani a vár kapuját.

— Ki az? Miféle vár ez? kérde Kálmán lovag kíváncsian.

Aladár nagy-mester híven és részletesen beszélte el dél-utáni élményeit, mert illik, hogy lovagjai mindent tudjanak.

— No, az bizonyos, hogy Sólóyom-vára kapuja mindig nyitva lesz előttünk, évődött Béla vitéz. Már csak azért is, mert az ilyen ócska vár-romon nincs is kapu.

— Ne csacsogj! rivalt rá Kálmán vitéz. Ha nincs is, de lehetne, mikor gazdája van. Én már sokat hallottam erről a régi várról, többször készültünk is oda, de még eddig nem jutottam el. Hanem azt nem tudtam, hogy lakik benne valaki, aki a vár urának mondja magát.

— Éppen ez az érdekes, jegyzé meg Béla. Hát ha afféle rabló-lovag, aki oda csalja a vendégeket, aztán egyszerre csak krrksz! . . . lenyisszantja a fejöket?

Irmuska sápadozni kezdett és nyugtalanul pillantgatott hol Aladár nagy-mesterre, hol Kálmán vitézre, várván, hogy ezek czáfolják meg azokat a szörnyüéseket.

No, ezt vitéz Kálmán lovag egészen alaposan meg is cselekedte: galléron fogta kedves össét, jól megrázta és így szólt:

— Hallod-e, Béla, ha még tovább ijesztgeted Irmuskát ezekkel a te bolondos beszédeiddel, iziben ugy elagyabugyállak hogy egy hétig megemelegeted!

Béla vitéznek, ugy látszik, már elégséges tapasztalása volt abban, hogy kedves testvérbátyja nagyon pontosan be szokta váltani az ilyen fajta ígéreteit, mert hát sokkal erősebb. Lemondott tehát az évődésről, de a jó kedvét nem vesztette el.

— Jól van no! Hiszen nem gondoltam, hogy a nemes vár-kisasszony annyira szepegős. Eresz hát! Most már nem szabad agyabugyálnod engemet mint eddig! Én is lovag vagyok, vitéz lovagok pedig csak karddal viaskodnak. Ha mégis elagyabugyálsz, bepanaszollak a nagy-mesternél, hogy csapjon ki a vitézi Sárkány-rendből.

Aladár nagy-mester békítőleg lépett közbe.

— Ne huzalkodjatok no! Inkább állapítsuk meg, hogy mikor rándulunk ki Sólóyom-varába?

— Mentül előbb! felelé Kálmán. Ropantul szeretném azt az ősi várat látni. Holnap délután nincs iskola . . .

— Az nincs, aggatózott újra Béla; de tudod, hogy holnap délutánra a mamánk meghívta Klára néniéket, nálunk lesznek Dezső és Ödön. Hát olyankor csak nem mehetünk el a háztól?

— Persze! Hm! Ez már baj . . . Ha az a vár nem volna nagyon messze, akkor korán reggel rándulhatnánk oda.

— Pompás gondolat! kapott rajta Aladár. Nincs az a vár tulságos messze. Ha

kora hajnalban megindulunk, kényelmesen megjárjuk még reggeli előtt.

Irmuska azonban kétségbe vonta ezt.

— Nem jutnátok el idején az iskolába, mondá.

— Annál jobb! pattant ki Aladár nagymester.

Vitéz Kálmán lovag és vitéz Béla lovag rábámultak egy kicsit, mert nem értették. Megmagyarázta a nagymester.

— Miért ne szerezhetnénk magunknak egy vakáció napot? Én ma sem voltam iskolában. No bizony! Hát holnap délután előtt sem leszek. Holnapután pedig ... no, majd megvállik.

— Persze, majd találunk valami jó kifogást vélte Kálmán.

— Kell is oda kifogás! szólt Béla vigan. Ha a tanár ur vagy az igazgató ur faggatni talál, megmondom nekik, hogy mi a jeles Sárkány-rend lovagjai vagyunk, nekünk a nagymesterünk parancsol, ő pedig Solyomvárába rendelt ki bennünket. Hahaha! Előre elképzelem, mekkora szemeket fog az igazgató ur ránk mereszteni, ha meghallja, hogy vitéz Aladár nagymester meg Kálmán és Béla lovagok állanak előtte, bátran és rettenthetetlenül!

(Folytatása következik.)

GYÓGYULÓBAN.

(Képpel a 137. lapon.)

*Gyógyulóban vagy már,
Kis arany virágom:
Én legdrágább kincsem
Ezen a világon!*

*Hosszu hetek óta
Óröl a bubánat ...
S ime ma először
Kivántad bubádat.*

*Ugy, ugy: csak szorítsad,
Óleljed kedvedre!
Csöndes háló-társul
Ágyacskaúba vedd be!*

*A lég is enyhébb lett,
Mult a tél borája,
És vele eloszlott
Éles mamád bűje.*

*Hóvirág harangja
A tavaszt csendíti,
Rügyes ágyacskaikat
A szellő lendíti.*

*Tavasz lesz, tavasz lesz,
Bennem már tavasz van ...
Légy áldott, légy áldott
Isten a magasban!*

EGY EGÉRKE VISZONTAGSÁGAI.

— Irta Sarolta néni. —

 KICSI egérke a kemény tében meghült. Az anyja tilalma ellenére a nagy hóba szökött ki. De meg is adta az árát, soká volt beteg. Dr. Bajuszos alig bírta kirántani a veszedelemből. Tömérdek rossz orvosságot köllött szednie, míg a többiek a jó szalonmán, sajton hiztak. Sokáig gyöngelkedett, míg végre anyja és apja elhatározták, hogy néjéhez, a mezei egérhez küldik. Ott a jó falusi levegőn vissza tér az ő egészsége. Örült a kis egérke! Hogy ne? Falun lenni, futkosni, játszani: minő gyönyörűség!

Végre megjött a várva-várt óra. Elutaztak. Farkinczás nénike már várta őket lakomával. Jó buza-szemecskék, édes kukoricza, finom köles volt az ebéd. A kis egérke azonban csak fintorgatta az orrocskáját: nem igen izlett neki az ebéd. Finnyás nagy-városi gyomrocskája édességek után áhitozott.

— Nénikém, mi lesz még ebédre? szólalt meg egyszerre.

Szülei haragosan fordultak feléje.

— Hát mit szeretnél még? kérdé Farkinczás néni.

— Hát bizony: szeretnék egy kis cukorkát, vagy egy kis süteményt!

— Sajnálak, kis fiam, azt nem adhatok. De ha már édességet kívánsz, hát van jó édes czéklám, azt behozatom.

— Abból nem kérek. Hát már itt igazán nincsen semmi finomabb étel?

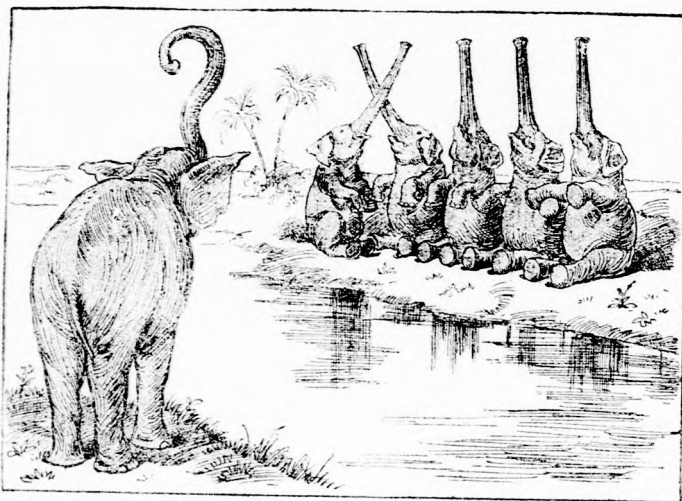
— Nálunk falun bizony csak az ilyen egyszerű falusi eledelek járnak. De majd megszokod és tapasztalni fogod, mennyivel egészségesebb ez, mint az a gyomor-rontó édesség!

— Ó, akkor én nem maradok itt! jelenté ki az egérke.

A szülői megfeddették illetlen magaviselete miatt. Bár mit tegyen is, falun kell maradnia.

A szarvasbogár-lovacskák ott toporzékoltak az ajtó előtt, a szülék felültek a kocsiba és a tüzes lovacskák tova vágattak, ott hagyva a pityergő egérkét.

— No gyermekek, most játszhattok kedvetekre! Csak a háztól messze ne merészkedjétek, mert könnyen bajba eshettek! Így

KÉRDÉS ÉS FELELET. (Lásd a 142. lapon.)

szólt Farkinczás néni az ő kis fiaihoz és dolga után látott.

Vigan folyt a játék. A kis egérke is elfeledte szomorúságát; ő volt a legpajkosabb valamennyi között.

Napok multak. Csupa öröm és zaj volt az élet. Csak az ebédek szomorították el a kis egérkét, mert sehogy sem szokhatta meg a falusi életet. Az éhség azonban mégis csak rávitte, hogy végre hozzá látott ő is.

Egyszer vendég érkezett a szomszédból: Farkinczás néninek az unoka-testvére jött

látogatába lányával, Fehérke kisasszonnyal. Mindjárt nagy barátságot kötöttek Czinczogi urfival és az egész napot együtt töltötték. Czinczogi urfi elpanaszolta Fehérkének, mennyire vágyódik már valami finom édesség után; de itt semmi sem található.

— Olyan közönséges paraszt-konyhát tart Farkinczás néni, hogy soha sem eszem nála jóízűt! panaszkodott az urfi.

— Azon könnyen segíthetünk, szólt Fehérke. Csak látogass meg egyszer minket! Mi egy szatócs házában lakunk, nem is
(Folytatása a 138. lapon.)

GYÓGYULÓBAN. (Lásd a 135. lapon.)

(Folytatás a 136. laphoz.)

nágyon messze innen. Ott aztán találsz mindent, amit szemed szád megkíván.

— Jaj, de jó is lenne! kiáltott az urfi. Csak az a baj, hogy Farkinczás néni nem jöhet el hazulról, mert éppen most van a gabona-hordás ideje, magamat meg semmi esetre sem fog elereszteni!

— De ügyetlen, vagy, Czinczogi! Nem kell azt a néninek tudni. Egyik este neki indulsz és mire itt észre veszik eltűnésedet, már árkon-bokron túl vagy.

— De tán még sem illik ezt a néni tudta nélkül megcselekednem. Megtiltotta, hogy messze menjünk a háztól, mert baj érhet.

— Te gyáva! Látom már, veled nem lehet okosan beszélni? Nem szégyenled?

— Mit? Én gyáva? En félni? tiltakozott nagy hévvel Czinczogi. No, azt ne merje mondani senki! Most csak azért is megmutatom, hogy nem félek semmitől. Holnap indulok, estére már nálatok leszek.

— Nem is bánod meg! Olyan finom lakomával várlak, hogy még az egér- király is megehetné!

E pillanatban Fehérkét hívta az édes mamája és a kis össze-esküvők beszélgetése megszakadt. Nem is folytathatták azután sem. A vendégek nem sokára elkészöntek s haza-felé indultak. Fehérke kisasszony és Czinczogi urfi még egy jelentős pillantást váltottak egymással és elváltak.

Más nap alig várhatta Czinczogi a délutánt. Távozását — vagy hát mondjuk ki bátran: szökését azsonna utánra halasztotta. Akkor a legkönnyebb elillanni. Különb is az egész egér-familia igen el volt foglalva: a behordott buza-szemeket köllött a téli kamrába elrakni. Az egérkék is ott lábatlankodtak a nagyok körül. Senki sem vette észre, hogy Czinczogi urfi ott sincs köztük.

Hol járt ő már!

Czinczogi urfi egy örízetlen pillanatban keresztül osont a kerítésen. Mikor a szabad mezőn volt, egy vakand-turásra kapaszkodott fel és körül nézett. Először is tájé-

kozódni akart. Aha! Ott a látó-határ szélén fénylik egy torony, a bucsuzó nap sugarai bearanyozzák a tetejét. Ott az a falucska, mely utjának célja. Ott laknak Fehérkeék! Hanem hát, hajh!... messze van az még ide. Kissé szepegni kezdett. Hát ha valami szerencsétlenség éri? Nem volna-e jobb vissza fordulni a jó nénihez, kinek oltalma alatt olyan biztos helyen van? De mit szólna Fehérke? Lám, tegnap is azt mondta, hogy ő, Czinczogi, gyáva legény. Gyáva! Ó! Nem, csak azért sem! Megmutatja ő, mekkora bátorság lakozik ő benne! Megkeményítette a szívét, minden bátorságát össze szedte, és sietve utnak indult.

Ment, mendegélt, messze is járt már a néni tanyájától; de mint ha utjának nem akart volna vége szakadni. Végre fáradtan megállt pihenni. Jóságos Ég! Mi ez? ... A föld megmozdult lábai alatt és őt mind magasabbra emelte! Czinczogi urfiban meghült a vér. Epp a multkor hallott a tűzhányó hegyekről. Tán ő is ilyenre talált. No most mindjárt vége lesz! De ni, ni... minden csöndes! Czinczogi urfi elnevette magát. Jó, hogy Fehérke nem látta rémületét. Hogy gunyolta volna! Egy vakondok turta alatta a földet és ettől rémült meg annyira. De föl is tette magában, hogy ez többet nem esik meg vele.

Sietett tovább. Már sötétedni kezdett, s még mindig messze volt céljától. Talán eltévesztette az utat? Ismét szepegni kezdett. Mi lesz belőle, ha rá sötétedik? De csak bandukolt tovább.

Egyszerre valami rémes huhogás ütötte meg füleit. Ahogy föltekint, két fényes szemet látott feléje villogni.

— Végem van! sikoltott Czinczogi.

Ekkor, végső szükségében, egy lyukat látott maga előtt és ebbe surrant be.

Meg volt mentve!

Ó, de hogyan dobogott az ő piczi szive a rémülettől! Meghuzta magát. Dehogy mert még csak mocczanni is! Egy végtelen hosszúnak tetsző éjszakát töltött itt didegelve s éhezve. Vágyódó szívvel gondolt a

jó néni kétségbe-esésére. Ha őt, Czinczogit, ott meg nem találják!... És eszébe jutott az a meleg, puha hely is, melyet ott hagyott. Éhes volt, de semmit sem talált, kimenni meg dehogy mert volna! A világerért sem, ne hogy kérlelhetetlen ellenségének, a bagolynak kerüljön karmai közé. Nagy-sokára mégis csak reggeledett és midőn az első napsugárt meglátta buvó helyéből, neki bátorodott s elő bujt. Aztán szét nézett és nem messze maga előtt látta ragyogni a falucska tornyát.

— Czélnál vagyok! sóhajtott fel örömmel. Ideje is, mert ugyancsak korog a gyomrom. Csak hagytak tán a számomra valamit az ígért lakomából? Nem is töltöm itt az időmet a reggelizéssel, hanem sietek előre!

Nem sokára ezután Fehérke elé érkezett. Nagy örömmel fogadták és mindjárt be is vezették az ebédlőbe.

Ez volt ám csak a gazdagság! Gyönyörű füstölt szalonna-szeletek lógtak alá hosszú rudakon; körül finom sajtok, turók, befőttek nagy halommal. Meg az a finom illat mindenütt!

— No ugy-e: van itt? Finom és jó holmi ez mind! mondá Fehérke. Csak fogj hozzá! Tudom, megehültél a hosszú ut alatt.

Czinczogi urfi nem is kérette magát; csak körül nézett, hogy a sok jó közül melyiken is kezdje?

Egy szép nagy darab sajton akadt meg a tekintete.

— Ez aztán fölséges lesz! mondá és hozzá látott a lakmározáshoz.

Egyszerre elsötétült körülte minden és valami nagy test zuhant le, éppen melléje.

— A macska! sikoltott Fehérke kisaszony és ucczu!... eltűnt a lyukban... Czinczogi urfi pedig rémületében egy rekesz alá bujt.

A macska elő szedte minden ügyességét, hogy karmai közé kaparítsa, de szegény kis Czinczogi úgy meglapult, hogy a macska sehogy sem tudta elérni. Még akkor sem mert mozdulni, midőn a czicza, megunva a

sikertelen leselkedést, az ablakon át kivonult.

Egyszerre csak ismerős hangok ütötték meg fülét. Milyen boldogság! A jó Farkinczás néni volt: az, aki őt keresve, idáig eljutott. Annak a hívására aztán elő bujt és szánva-bánva tettét, könyörgött bocsánatért.

— Legyen megbocsátva! szólta a néni. Könyelmüségédért eléggé meglakoltál. Most már láss hozzá, hogy valamit egyél, mert indulunk haza felé.

— Ó, siessünk minél előbb, édes nénike! könyörgött Czinczogi. El, el erről a veszedelmes helyről! Bir milyen éhes vagyok, addig nem eszem, míg otthon bátorságban nem fogom érezni magam.

— Jól van! Bucsuzzunk a háziaktól és menjünk.

De vigan lépegetett Czinczogi urfi a jó néni oldalán haza felé!

Mire ősszel a szülői érte jöttek, úgy megerősödött és meghízott, hogy a szarvasbogár lovacsákak alig birták hazáig.

KÉPREJTVÉNY.

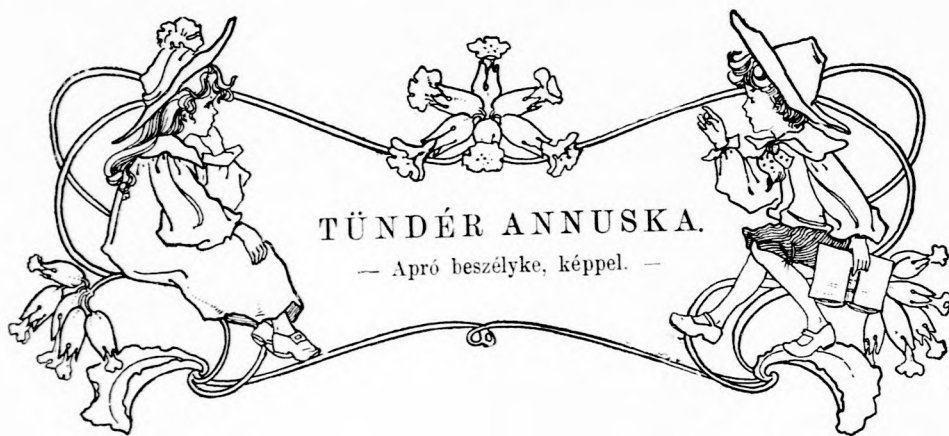

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Apró szindarabok“.

Gyermek-előadásokra gyűjtötte **Forgó bácsi**, több képpel, diszes angol vászon-kötésben.

SOHA sem hallottam hírét Annuska nevű tündérnek, ellenben Annuskát nagyon jól ismerem. Mikor pár héttel ezelőtt láttam, akkor, igaz ami igaz, éppenséggel nem hasonlított holmi kedves tündérkéhez; sőt inkább, már megint igaz, ami igaz: meglehetősen durczás, kellemetlen kis jószág-nak lehetett volna mondani. Ambár hogy már nem is egészen kicsike, mert épp most lett nyolcz éves, minap volt a születés-napja.

Talán ezért lett is olyan morcos és kellemetlen a régebben kedves és okos leánya. Nem tagadom, egy kis oka volt is rá. Már hetek óta készült, hogy születése napján össze hívja valamennyi játszó-társát, a mamácska nagy ozsonnát ad, pompás multság lesz. Hát biz' ez a szép terv kutba esett, füstbe ment, elázott. Mondjuk akár hogy: Annuskának mind egy, számára az volt a keserü valóság, hogy unatkozva, magányosan töltötte a várva várt napot. És nem csak ezt az egy napot, hanem még többet is, sokat. Mert biz' ő kanyaróba esett.

Szerencsésen kilábolt a bajból, már nem is kellett ágyban feküdnie. Pedig talán azt még jobban szerette volna. Mit ér, hogy fölkelhet, ha ki nem eresztik a szobából! De az még semmi. Hanem hozzá sem eresztenek senkit. Még legkedvesebb játszótársait sem. A mama azt mondja, hogy ezek szépen megköszönnék, ha Annuska

merő szives barátságból, egy kis kanyaró-betegséggel ajándékozná meg őket. Mert hát ragadós nyavalya ez.

Annuska elég nagy volt már, hogy ezt megértse; de nem akarta megérteni. Unatkozott morcoskodott, már a bubája sem köllött neki. Csak duzzogott (Lásd a képet a 141. lapon.) és morfondérozott. Így találta minap is a nagymama.

— Juj de csunya vagy, mikor ilyen morcos vagy! mondá.

— Ó, nagymamácska, de mikor olyan boldogtalan vagyok! Legalább mesélnél nekem valamit.

A jó nagymama megtette, mondott egy szép tündérmesét. Mikor befejezte, Annuska felkiáltott:

— Jaj, ha én tündér volnék! Csak meglengetném a varázs-vesszőmet s mindjárt itt volnának a legkedvesebb játszó-társaim: Iluska, Rózsika, Bözsike, aztán volna nagy-szerű ozsonna, aztán sok mulatságos játék... és... és...

— Az mind nem volna, ha tündér volnál, szakitá félbe a nagymama. Sok tündérmesét hallottál, olvastál, de ugy látom, nem értted meg, mi a jótündérke. Te a magad gyönyörüségére használnád a varázs-vesszőt; pedig a jó tündérke nem azt teszi. hanem arra törekszik, hogy másokon segítsen, másoknak szerezzen örömet. No, ilyen tün-

dérke, te kis morcos, nem igen válna belőled... te inkább busitasz másokat.

A nagymama távozott, Annuska pedig röstelkedve tünődött el. Szinte bele pirult. Mert hiszen... persze... amit a nagymama mondott, az nagyon igaz!

Addig-addig tünődött és röstelkedett, mignem egyszer csak hamiskásan mosolyogva kiáltott fel:

— No várj csak, nagymamácska! Majd meglátjuk!

Megindult, éppen nem durczásan, morcososan. A mama és a nagymama az ő különféle házi dolguk közepezt észre sem vették, hogy mi készül. Annuska ma délután csöppet sem aggatózik, nyugösködik. Ha egyszer-máskor utjokba akadt is, vidámnak, mosolygós-nak látták. Csak hogy észére tér, ha egy-két órára is!

Este gyertya-gyújtás után, a nagymama leült a kényelmes karos-székebe és elő vette a kosárkát, amelyben a kötését tartotta.

— Ugyan kellemtlen dolgom lesz egész estére, szölt. Az a haszontalan

ciczka reggel elő kaparászta a gombolyagomat és úgy össze gubanczolta a pamutot, hogy szerencse, ha ma este rendbe hozhatom. Egy szemet sem fogok köthetni.

Fölnyitja a kosárkát. Nagyot ámul.

— Mi ez? Hogy lehet ez? Boszorkányság? Vagy valami jó tündérke járt itt? Hiszen a gombolyagom teljesen rendben van!

Annuska hirtelen elfordult, nehogy a nagymama észre vegye az ő hamiskás mosolygását. De a másik oldalon meg a mama

a varró-asztalkája fiókjába bámulva, így szölt:

— Ez már különös! Tegnap kiesett ez a fiók és halomra hullt a százféle apróság, ami benne volt: gomb, tü, czérna, kapocs, gombos-tü. Nem értem rá, hogy rendbe szedjem, csak össze hánytam rakásra mindent és ime: most mégis szép rendben van minden. Miféle jó tündér járt itt?

Annuska az ajtó felé fordult, amelyen épp belépett az apa, vastag könyvvel a kezében. Leült az asztalhoz s így szölt a mamához:

— Köszönöm, kedvesem, hogy megmentettél ettől az unalmas munkától. Nagyon szépen, rendesen vágtad fel ezt a vastag könyvet, most már olvashatom.

— Én? Nem érdemlem a dicséretet, mert biz' én nem tettem.

— Hát ugyan ki tehetette volna? Tegnap este panaszkodtam, hogy ezt a nagy új könyvet kell előlvannom, de olyan unalmas a tömérdek lapot fölvágnom. Most meg fölívágvá találok Tündér csak nem jár itt?

A nagymama elégedetten mosolygott.

— Alig ha nem, mondá. És mint ha ismerném is. De nem árurom el.

Már bizony hiába, nem akarta a nagymama elárulni. Más nap már mindenki tudta miféle kis tündér jár itt. Mert Annuska, amint egyszer megtalálta a jobbik esztét, nem duzzogott, nem unalmaskodott, hanem egész nap szemfülesen járt-kelt, hol találna valami tenni valót. Talált is százféle apróságot. Hol a mamának segített, hol a nagymamának, hol az apának, de még az öreg

... DUZZOGOTT. (Lásd a 140. lapon.)

Zsuzsa szakácsnének és a Lidi szobaleánynak is. Csak épp hogy pihenőül ráért egy kicsit játszani. Vidám csevegése, nevetése hangzott mindenfelé a házban s a többiek is mind jó kedvre derültek tőle.

De senki sem volt boldogabb mint maga Annuska, kivált mikor valamit jól elvégzett s apa, mama fölkiáltottak:

— Ej, lám! Ki csinálta ezt meg ily szépen?

A nagymama pedig felelt:

— Ki csinálta volna? A kedves kis tündér, Annuska!

KÉRDÉS ÉS FELELET.

(Képpel a 136. lapon.)

Fiaim, kis elefántok,

Szépen sorakoztatok!

Lábat, fület és ormánykát,

Illőn rendbe hoztatok!

Tegnap, ha jól emlékezem,

Összeadás volt soron —

Ma veletek, fiacskáim,

A levonást gyakorlom.

Hogy kérdésem meghalljátok:

Hungomat megdördítem . . .

S hogy lássátok is: orrmányom

Kérdő-jellé görbítem . . .

Ha tizenkilencz kenyérből

Öten megesztek hatot:

Abból a tizenkilenczből

Valjon mennyi marad ott?

S ne is arabs — de római

Számokban feleljetek!

Mordizom! . . . Csend és figyelem! . . .

Mennyi lesz hát, gyerekek?

*

S orrmányikat keresztezve

S egyenkint meresztve fel.

Kijött a szám. Nos hát mennyi?

Kis Lap-olvasó, felelj!

HÁROM KIS HAMIS.

(Képpel a czímlapon.)

HÁRMAN vagyunk ott a képen, nézzetek meg jól és aztán feleljetek, ha tudtok, a kérdésünkre:

— Kik vagyunk?

Ugy-e bizony, nem tudjátok? Ha a nevünket megmondjuk, ettől sem lesztek okosabbak, mert a nevünk: I-Tu, Mi-Tu és Ni-Tu. Azt ne higyétek, hogy maskarát játszunk! Ahogy felöltözve láttok, az nálunk az előkelő viselet, mert mi uri kisasszonyok vagyunk és a nevünk csak nektek hangzik furesán, itt minálunk közönséges, mint nálatok a Mariska vagy Örszike.

No's, ki tudja, kik vagyunk és hol lakunk?

Azt mondjátok, nem láttatok soha sem ilyen uri leányokat. No, az nagyon valószínű, mert veletek bizony nem épp szomszédok vagyunk. Nem is meseképen, de valósággal heted-hét országon ha végig mentek, még akkor is csak a nagy tengerhez értek el s ha azon is átkeltetek, akkor értek el a mi gyönyörű sziget-országunkba, melyet mi úgy nevezünk, hogy; a fölkelő nap országa.

Többet nem mondunk, ebből ki kell találnotok. Ha még így sem boldogultok, kérdezzétek Forgó bácsit: ő már annyit utazott, hogy bizonynal egyszer már nálunk is járt. (Sok-felé jártam, az igaz, de Japánban még nem és így el sem árulhatom, hova való a három kis hamis. *F. b.*)

A KIS RAJZ-MŰVÉSZEK.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

NAGY tervök volt Jenőskének és Ninuskának délutánra. Kisétálnak a kertbe és segítenek az öreg kertésznek, aki már megkezdte a munkát: ás, kapál, bokrot nyeseget. Mert ma-holnap itt a tavasz.

Nagyon szívesen segítenek neki. Ha elhagyta a gereblyét, elő czipelik, mert elbírják ám; ha a lenyesett száraz ágakat kell elhordani az utból, senki azt jobban nem

végzi náluknál. Tegnap is megdicsérte őket az öreg.

De hát ember tervez, a mama végez. Azaz nem is éppen a mama, hanem az a csuf időjárás. Ki hitte volna! Az a hamis Tél apó még egyszer megrázta a szakálát; hideg van, hó is esett, a mama nem ereszti őket a kertbe. Majd máskor, holnap, vagy holnap-után. Tavasz közeledtével nem tart az ilyen csuf idő sokáig.

Nem tart sokáig. De mit ér az? Hát nem elég, hogy most itt van? Jenőcske duzzogós kedvű lett. Ninuska még inkább. Ebben a kedvökben aztán semmiféle játék sem költött nekik, hanem egymással kötözködtek, aztán dohogtak, unatkoztak és bizonybizony mindenféle helytelenség, a nyomán meg büntetés és sirás volt már-már kilátásban, mikor, talán csak úgy véletlenül, a kisasszony megkérdezte: mi az oka, hogy nem játszógnak vigan?

— Hogy játszhatnánk?... mikor el van rontva a délutánunk! Ha azt nem tehetjük, amire készültünk, mit ér akkor akármi egyéb?

— Persze, persze! Én is kisétáltam volna, de nem lehet, hát most csak rajzolgatok. Ez kellemes idő-töltés. Kár, hogy ti nem tudtok efféléhez.

— De én tudok! szólt Jenőcske büszkén. Akár meg is mutassam.

Hozzá is látott iziben s ha ő rajzolatott, pingálgatott, Ninuska sem maradhatott hátra. Biz' azok nagyon fura figurák voltak, de nekik maguknak tetszett, a kisasszony pedig nevetett rajtuk. Rajzoltak lovat, katonát s az Jenőcskének eszébe juttatá, hogy van neki egész nagy skatulyával ólom katonája. Elő szedte, nagy csatát rendezett s Ninuska ügyesen segítette a had-sorok felállításában, az elesett vitézek talpra keltésében. Még az ozsonnát is hamar ették meg, hogy vissza térjenek a kellemes mulatsághoz, melynek csak a sötét est vetett véget.

De hát az a csuf idő oda künn? Törődött is vele valaki! Csak a kisasszony kérdezte részvétellel:

— Hát nagyon el volt rontva a délutánotok?

— Ó dehogy! Hiszen nagyon vigan eljártszogattunk.

— No lám! S tudjátok-e, miért? Mert szerencsésen kizökkenetek a morgós kedvetekből. Ne engedjétek hát soha, hogy lényegtelen csekélység megrontsa vidámságotokat!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 7-ik számában közölt csigarejtvény megfejtése:

Világos, mint az egyszer egy.

Helyesen fejtették meg: Radó Teri, Thaly Florence, Kováts Márta, Förster Gyula, Hirsch tesrvérek, Földváry Géza, grf Béli Margit, Kontur Noémi, Schwarcz Bözsike és Iduska, Hevessy Bella, Zádor Jenő, Szoyka Ilonka, Ybl Ida és Márta, Lüttmann Anna és Margit, Forster János, Kövesi Jenő, Leipniker Iduska és Mátyás, Makó Andor, Térfy Marianna, Vörösmarthy Ilona és Iduska, Zsögöd Ferencz, Lengyel Margit és Kálmán, Kövér Miczi, Cséry Ida, Stern Jolán és Birike, Radó István, Bretschneider Gyula, Spányi Margit, Weisz István, Koller Sárka, Szabó Pista, Erdős Ella, Schmidt Péter (Ha egyenest a kiadó-hivatalhoz fordulsz, mint ahogy kellett volna, ügyed már rég rendben volna. *F. b.*), Horváth Ferencz, Jurenák Gizi, Preisach Frida, Imre Kálmán, Kemény Géza, Bod Pál, Kviz Ernő, Berényi Erzsike és Margit, Ehrenfeld Irénke és Sárka (Kérésetekkel a kiadó-és ne a szerkesztői hivatalhoz forduljatok! *F. b.*), Urbán Elly, Lakner Margit, Juricskay Márta, Gutman Erzsike, Mészáros Matild, Szüts Ilona és Elly, Raduly Ferencz, Neoschill Antal (részben), Ranschburg Béla, Kalmár Rózsika, Probstner Artur, Jörg Mariska, Kain Pista és Annuska, Kárpáti Sándor és Zoltán, Surányi János, Cselkó Margit és Lenke, Andrányi István, a kis-terennei közsegi elemi iskola növendékei, Csatáry Jani, Kalmár Endre, Bachrach Laczi, Veress Jenő, Hajós Gyula, Székely Margit, Deutsch Gyuri és Miklós, Weisz Anikó, Kaiser Matyás, Horré Dezsőke, Májay Eugenia, Loránt Elly, Kovács Irén (Kinek az írása? *F. b.*), Jákó Margit, Forster Jolánka, Szmrecsányi Imre, ifj. Muraközy László, Barabás Lenke, Zaicz Gusztó, Schara Szerike, Rutich Erzsike, Kazy Péter, Izsák Erzsé és Zsiga, Lány Viola, Melanie, és Tivadar, Lipschitz Ernő, Lehoczky Agáta és Tibor, Boros Margit, Herczl Margit és Jenő, Sinkovits Clarisse, Szántó Olga és Ernő, Szatlmáry Lily és Béla, Klár Anna és Vera, ifj. Muraközy Károly, Vámosy Loránt, Mándy Gizike, Zakariás

Pista és Sándor, Petainek Miczi és Adrienne, Bayer Anti, Schiller Ilonka, Berg Mariska és Lillyke, ifj. Horvát Akos, Harangi Klárka, Hauzer Béla, Naschitz Gyuri, Dirner György, Andreánszky Pisti, Morvay Nausikaa, Hartstein Károly, Kiss Margitka, ifj. Juresek Viktorka, Graefl Paula és Márta, Hüttl Károly, Donáth Matild, Schön Ilona és Jenő, Kazy Livia, Giller Zoltán, Meskó Barna, Pungur Béla, Háry Irén és Juliska, Medveczky Gyurika és Sándorka, Mészáros Jolán, Schleiminger Pista Kaiser Jenő, Schmidt Erzsike, Künale Katus és Ilonka, Láng Miklós, Magyar Szeréna, Szóke Emmike, Kohn Imre, Pap Zolika, Békássy Flórka, Fidler Jolánka, Ujlaki Vilma és Nellike, Perci Lili, Ehrenfeld Regina, Szabó Sándor, Chorin Ilonka, Löwensohn Imre, Veress Gizi és Józsi, Furman Lilike, Sommer Katinka, Herzog Dóra, Herczeg Ilona, Neumann Lilly, Schiller Ilonka, Mészáros Matild, Kováts Bella és Géza, Kossaczky Gyula, Vojnich Guido, Vész Andrea, Wurm Betty, Teőke Ilona és György, Sziklay Vera, Prengly Jenő, Endreffy Jenny, Mikecz Kata (Nevedet érthetőbben írad! *F. b.*). Gyarmati Ella, Seyler Károly és Lajos, Póti Irén, Laukó Sarolta, Schulz Antal, Hirman Gyula, Szántó István, Veres László, Schönstein Mariska, Csia Erzsike, Fischer Péter és Pál, Kiss Antal, Vásárhelyi Sándor, Zorkóczy Atala, Badics Gizela, ifj. Kleiszl Gyula, Nagy Lenke és Ernő, Rezeda Anna, Bielek Károly, Péterfy Vilma, Doromby Randi, Töpler Gyula.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek a *kis-terennei községi elemi iskola növendékei*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Kis mesekönyv«*, válogatott mesék a *Grimm testvérek* gyűjteményéből, számos fametszetű ábrával díszes angol vászon-kötésben.) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LVIII. köt. 6-dik számában közzölt rejtvény megfejtését még beküldték: Ranschburg Béla, Szüts Ilona és Elly, Gutman Erzsike, Hátschek Jenő, Endreffy Jenny, Hüttl Károly, Perci Lili, Rezeda Anna, Kováts Bella és Géza.

FORGÓ BÁCISI POSTÁJA.

Szegeő Andris. Legjutalmazóbb a kora-délutáni órákban látogatni el az *»Athenaeum«* nyomdájába. Akkor dolgozik az a roppant gyors-sajtó, mely nem csak kinyomatja a *»Magyar Nemzet«* című napilapot, de össze is fűzi s négy-rét hajtogatja. A nyomda-vezető szívesen adja meg rá az engedélyt, hozzá forduljatok. — **Sándor József.** Elmés rejtvényed meg fog jelenni. — **Lipschitz Ernő.** Ha nem ijedsz meg tőle, közölhetek egy végben akár százat is. De elég babrálni egygyel, legtőljebb kettővel. Időnek csak kis részét szabad ilyen játékra fordítanod. Igaz, hogy elme-élesítő, de azért mégis csak játék. — **Hoppé Dezsőke.** Akivel soraidat irattad,

az megmondhatja neked, hogy a megfejtők nevei közt a kisorsolás dönt. — **Prengly Jenő.** Az előző üzenet neked is szól. — **Szántó István.** Már hogy ne volna szabad? Küldheted bátran. — **Vojnich Guido.** Hát Tibike mikor lesz már akkora legény, hogy ő is levelet írhatna Forgó bácsinak? — **Szabó Margitka.** Ha elgondolod, hogy a te szeretett bátyád tanulás végett ment Sopronba, a válásba könnyebben fogsz bele törődni. De azért persze mindig fájdalmas az, ha egy kedves testvérünkötől el kell bucsuznunk. De mekkora aztán a viszontlátás öröme! — **Szüts Ilona.** Az 1-ső ügyes, besoroztam. A 2-iknak is csak az a kicsi hibája, hogy az *öröl* szó második *ö*-jét rövidnek írjuk. Ha a kis meséd fordítás, közöld a forrását is. A rejtvényedet, némi változtatással, megrajzolatom. — **Wurm Betty.** Tán beteg vagy, hogy czeruzával irsz? — **Neumann Lilly.** A *gy, sz, es, zs, ly* stb. összetett mássalhangzók csak egy betű-számba mennek. Így kiigazítva, különben helyes szerkezetű rejtvényedet küldjed be újból. — **Donáth Matild.** Abban bizony mi röstelni való sincs, ha rejtvényt eddig be nem küldtél. A Rikárd kölcsönvett irásán mulattam. Amikor már a maga emberségéből telik, elvárom, hogy írjon. — **Klein Pista.** Úgy írásod takarossága, mint a rejtvényed szabatossága, melyben senki sem segített, dicséretre válik. Hét éves fiúcskától nem igen várunk ennyit. Kifogásom csak az ellen a közmondás ellen van, melyet választottál. Inkább olyat végy a tolladra, mely vitészségre serkenti társaidat. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Ráduly Ferencz (Sz. Udvarhely, r. kath. gymnasium), *Wurm Betty* (Morva-Ostrau), *Vagács Mariska* (Budapest, Ferencz-körút 20.), *Hirsch Olga*, *István és Arisztid:* a hozzájuk külön beküldött képes lev. lapokat örömet viszonzozzák hasonlókkal.*

* Ha ki a felszólításra vagy a levélre nem felel: e végett ne én hozzám forduljatok. *F. b.*

ROVÁS.

Br. P. gondatlan levelét nem vehetem figyelembe. *F. b.*

JÓ SZÍV.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek: *Andreáns ky* Pisti 2 kor. — *Müller Olga* 1 kor. — *Szabó Margitka és Géza* 2 kor. — *Szitányi Matild* 5 kor. — *Vics Lujzika* 1 kor. — *Harangi Klárka* 2 kor. —

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon! *F. b.*